

79. AOW

Politieke dierendag 2009 - III

Het houdt niet op. Ook de verhoging van de AOW-leeftijd naar 67 jaar wordt met een stalen gezicht aangegrepen om een nieuw controlemiddel in het leven te roepen. De daarbij aan de dag gelegde vanzelfsprekendheid en de unanimiteit onder politici is verontrustend. Als vanzelfsprekend wordt een nieuw blik ambtenaren opengetrokken; ongeacht de politiek faÅade die suggereert dat partij A van partij B zou verschillen. Behalve de EPD-ambtenaren, de extra benodigde vingerafdrukambtenaren nu ook nog de nieuwe AOW-zwaarte-ambtenaren. Alle ambtenaren die aan de kaasschaaf ten offer zijn gevallen kunnen langs deze achterdeur weer aan het werk. Zo kon mijn vader vroeger ook een glas door tafel slaan en het weer heel tevoorschijn halen, net zoals hij zwarte katjesdrop uit mijn niet gereinigde oren kon toveren. Inmiddels ken ik die trucs; zo niet blijkbaar sommige ministers. Zijn de pseudo-bezuiniging, de pseudo-deregulering en het controle-fetisjisme nu opzet, gevolg van warhoofdigheid, of een gevolg van ideologische inteelt?

Het nieuwe controlemiddel is controle op de zwaarte van uw beroep. Worden zenuwen meegeteld? Wordt een periode van werkloosheid meegeteld? Wordt ziekte en arbeidsongeschiktheid meegeteld? Een nieuwe vloedgolf jurisprudentie is in aantocht. Allemaal ten dienste van deze merendeels symboolwetgeving die het leger arbeidsongeschikte 65-plussers immers alleen maar naar een nieuw loket verwijst. Het kan ook anders. Twee jaar verhoging van de AOW-leeftijd zou gekoppeld kunnen worden aan twee jaar recht op uitkering van het minimumloon. Netto, en belasting- en premievrij alstublieft. Zonder aanzien des persoons alstublieft. Zonder vader- en moeder- controle alstublieft. Zonder banksaldo- en voordeurdelers-restricties alstublieft. Hoort u mij, geachte kaasstolp? Nee dus: "Uw plan past niet ons systeem." Verdere argumentatie niet nodig.

Een oudere zal dit recht op zijn 65e opnemen, een jongere zal het gebruiken om zonder IGB-isme eens ergens anders te studeren of op reis te gaan, zodat zijn voor de belasting werkzame leven daarmee twee jaar opschuift. Een derde zal het - bij voorbeeld - willen gebruiken voor een langer ouderschapsverlof. Voor jong of oud verandert er dus nauwelijks iets, maar de burger krijgt er wel iets voor terug: de vrijheid om zelf te bepalen of het beroep zwaar is of niet. De vrijheid te kunnen kiezen tussen snel gaan werken of langer studeren, de vrijheid om twee jaar verlost te zijn van paternalisme. En wat betreft die twee jaar, die kunnen desgewenst in porties van minimaal een kalendermaand opneembaar zijn. In de toekomst mogen die twee jaar ook net zo goed 3, 4, of 5 jaar zijn, dan kan de IGB worden opgeheven, dat bespaart ons nog eens een hoop bureaucratische ellende. Zo snijdt het door mij voorgestelde AOW-mes op de lange duur van meerdere kanten.

Natuurlijk zullen er ook in het voorgestelde geval allerlei onverwachte situaties optreden die via jurisprudentie of nadere regelgeving opgelost moeten worden, maar *die* jurisprudentie en *die* nadere regelgeving heeft tenminste een doel: het recht om zelf zijn keuzes te maken. Dat is niet alleen aangenaam voor onszelf, dat komt ook de samenleving als geheel ten goede, immers, zoals al eerder betoogd (vgl nr. 74): het bevordert de pluriformiteit en alleen een pluriform systeem overleeft. Bij honderd soorten rijst waren er altijd soorten die van nature resistent waren voor optredende ziektes. Hoezeer dat Shell en Monsanto ook speet. Ze moesten hun landbouwgif toch ergens dumpen, en daarvoor moest de "geschikte" rijst worden voorgeschreven: het hunne.

Uw columnist, V.L.